

ватъ на нозе опинци (царвули), та да не се чува, когато ходятъ по градскитѣ улици.

Българитѣ не можали да градятъ кжща по-хубава и по-висока отъ турската. Черковата не бивало да бжде нито по-висока, нито по-голѣма отъ джамията. Само въ селища, дето нѣмало турци, заможнитѣ българи можали да си построятъ по-широки и по-високи кжщи или по-хубава църква.

На българина не било позволено да яде бѣлъ хлѣбъ, да яха бѣлъ и подкованъ конь презъ турско село или по улицитѣ изъ града. Ако той не се покорява, турцитѣ го хващатъ, отнематъ му коня, а него го набиватъ.

Не било прието, нито позволено, кога българи и турци пжтуватъ заедно, българитѣ да яздатъ коне, а турцитѣ да вървятъ пешъ; трѣбвало да бже обратно: турцитѣ ще яздатъ конетѣ, а българитѣ ще ходятъ пешъ. Ако конетѣ сж на българитѣ, тѣ били длъжни да слѣзатъ отъ тѣхъ и да ги дадатъ на турцитѣ, за да ги възседнатъ.

Повечето отъ селянитѣ, особено въ полетата, нѣмали своя земя, а обработвали земята по чифлицитѣ на турскитѣ бееве. Споредъ това тѣ се наричали *чифлигари*, трудили се много, ала винаги били сиромаси. Само нѣкои и то рѣдко можали да забогатѣятъ, да си съградятъ по-прилична кжщичка или да си купятъ нѣкоя и друга нивица. Живѣяли повечето въ сламеници — бордеи, ўземъ кжщи, заедно съ добитѣка си; обличали се въ парцали и се хранѣли съ царевиченъ и просеникъ хлѣбъ. Всичкото изработено жито тѣ давали на турцитѣ. Нѣмали ни училище, нито знаели четмо и писмо. Полскитѣ българи били най-потиснати и ограбени. Всички били прости и неграмотни, суевѣрни, — вѣр-